

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 27. avgust 2020. godine
Br. ref.:RK 1614/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI233/19

Podnosilac

Qaush Mulliqi

**Ocena ustavnosti Presude Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda
za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju, AC-I-18-
0162, od 15. avgusta 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Qaush Mulliqi (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), iz sela Raušić, opština Peći, koga zastupa ovlašćeni zastupnik Xhelal Radoniqi, advokat iz Peći.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost Presude Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS), AC-I-18-0162, od 15. avgusta 2019. godine, koja mu je uručena 19. avgusta 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedenog rešenja Žalbenog veća PKVS, kojima je, po navodima podnosioca zahteva, došlo do povrede njegovih prava i osnovnim sloboda koje su zagarantovane 32 [Pravo na pravno Sredstvo], kao i članom 54 [Sudska Zaštita prava], Ustava Republike Kosova (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 7, člana 113 [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 19. decembra 2019. godine, podnosilac zahteva je podnela zahtev pred Ustavnim sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 20. decembra 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Istrefi Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
7. Dana 13. januara 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i od zastupnika tražio da dostavi Sudu punomoćje za zastupanje u postupku pred Sudom.
8. Dana 3. februara 2020. godine, podnosilac zahteva je sudu dostavio traženo ovlašćenje.
9. Dana 11. februara 2020. godine, Sud je kopiju zahteva je prosledio i Posebnoj Komori Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju (u daljem tekstu: PKVS).
10. Dana 2. juna 2020. godine, podnosilac zahteva je Sudu dostavio dodatna dokumenta.

11. Dana 29. julka 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i većinom glasova iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

12. Dana 11. oktobra 1991. godine podnosiocu zahteva je odlukom br. 2331 Društvenog preduzeća Poljoprivredni industrijski kombinat IK „Dušan Mugoša“ (u daljem tekstu: DP) iz Peći prekinut radni odnos.
13. Dana 23. novembra 1991. godine podnosiocu zahteva je protiv odluke br. 2331 DP podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu Udruženog Rada u Đakovici sa zahtevom da se ova odluka poništi i on vrati na prethodno radno mesto. Ova tužba je kasnije prenetu u Opštinskom sudu u Peći.
14. Dana 1. aprila 1998. godine, Opštinski sud u Peći je rešenjem PL.br. 1519/92, prekinuo postupak u vezi sa tužbom podnosioca zahteva, dok se ne utvrdi pravni status DP, i eventualnih pravnih naslednika.
15. Ne utvrđenog datuma 2006 godine, podnosilac zahteva i još nekoliko bivših radnika DP podneli su tužbeni zahtev Opštinskom sudu u Peći, protiv odluka [br. 2331, od 11. oktobra 1991. godine i br. 2437 od 3. oktobra 1991. godine] DP-a o prekidu radnog odnosa.
16. Dana 5. aprila 2006. godine, Opštinski sud u Peći je presudom C.br. 88/06, prihvatio podneti tužbeni zahtev i poništio odluku br. 2331 od 11. oktobra 1991. godine i br. 2437 od 3. oktobra 1991. godine DP-a, o prekidu radnog odnosa.
17. Dana 17. jula 2007. godine, podnosilac zahteva i još nekoliko bivših radnika DP podneli su tužbeni zahtev Opštinskom sudu u Peći za nadoknadu ličnih dohodaka.
18. Dana 19. jula 2007. godine, Opštinski sud u Peći je rešenjem C.br. 741/07, prekinuo postupak u vezi sa podnetim tužbenim zahtevom, jer protiv tuženog DP-a započet je postupak likvidacije, odnosno pomenuto DP je od 08. juna 2007 godine, bila pod upravom Kosovske Agencije za Privatizaciju (u daljem tekstu: KAP).
19. Dana 3. septembra 2007 godine, podnosilac zahteva je organu likvidacije pomenutog DP (u daljem tekstu: organ likvidacije DP), podneo zahtev za naplatom neisplaćenih ličnih dohodaka za period od marta 1991 do marta 1999.
20. Dana 19. juna 2013 godine, organ likvidacije DP-a je [odlukom Pej 013-0881] odbio zahtev podnosioca za naplatom neisplaćenih ličnih dohodaka sa obrazloženjem da je “ *na osnovu član 608 Zakona o udruženom radu (objavljen u Službenom listu br. 53 od 1976. godine) primenjiv prema članu*

- 1. Uredbe UNMIK-a 1999/24 predviđa da isplata plate ili svakog drugog zahteva radniku koja proizilazi iz radnog odnosa biće zastarela za tri godine [...]. Pravo potraživanja nadoknadu za prvu neisplaćenu platu podnosiocu, počinje dana 01 marta 1991. godine i bila je zastarela dana 01 marta 1994.“.*
21. Dana 27. oktobra 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Specijalnom veću Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku Agenciju za Privatizaciju (u daljem tekstu: PKVS), protiv odluke Pej 013-0881, od 19. juna 2013, godine organa za likvidaciju DP-a.
22. Dana 15. februara 2015. godine, Specijalno veće PKVS je [Presudom C-II-15-0390-C0001], odbilo tužbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i u potpunosti potvrdilo je odluku Organa za likvidaciju DP-a, sa obrazloženjem, “ [...] *Konačni rok trajanja zastarelosti u vezi sa svim traženim iznosima, ispada biti 31.03.2012. godine. Prema tome, sud je došao do zaključka da se ova tužba u potpunosti odbija kao neosnovana pošto je ona zastarela. Rok zastarelosti nije bio prekinut i zbog toga tužilac nije podneo nijedan dokaz. [...]*“.
23. Dana 14. marta 2018. godine, podnosilac zahteva je uložila žalbu pred Žalbenim većem PKVS, a protiv Presude Specijalnog PKVS, tvrdeći da je presuda doneta uz ozbiljne povrede odredbi zakona o parničnom postupku, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kao i pogrešne primene zakona o udruženom.
24. Dana 15. avgusta 2019. godine, Žalbeno veće PKVS je presudom AC-I-18-0162 žalbu podnosioca zahteva odbilo kao neosnovanu i potvrdilo je presudu Specijalnog veća. Žalbeno veće je, obrazloženu presude između ostalog, navelo da: “ *da ne stoji zaključak Specijalizovanog veća da tužilac nije tražio plate nikada pre dana 03.09.2007. godine, kada je dostavljen zahtev kod Organa Likvidacije. Ovaj pogrešno dat zaključak od Specijalizovanog veća, jasno je da je u suprotnosti sa samim dokazima koje je pružio tužilac u dosijeu. Dalje, ne stoji nalaz Specijalizovanog veća dat ožalbenom presudom da se zastarelost zahteva dogodio dana 31.03.2012. godine, već ova zastarelost se desio mnogo ranije kako je rečeno, dana 31.03.2002. godine. [...] Tužilac je dana 17 jula 2007. godine, dostavio svoju drugu tužbu, kojom zahteva plate u Opštinskom sudu u Peći, međutim ova tužba, kako je gore navedeno, nije prekinuo zastarelost koji se već dogodio.“.*

Navodi podnosioca zahteva

25. Podnosilac zahteva tvrdi da su presudom Žalbenog veća AC-I-18-0162, od 15. avgusta 2019. godine, povređena njena prava koja su joj zagantovana članom 32. [Pravo na pravno Sredstvo], kao i članom 54. [Sudska Zaštita prava], Ustava.

26. Podnosilac u suštini obrazlaže povredu člana 32. Ustava navodeći kršenje zakona konkretno člana. 608 i člana 224. Zakona o udruženom radu. Što se tiče navodne povrede člana 32. Ustava podnosilac argumentuje, “ *Ovim odredbama je predviđeno da nezadovoljni radnik, odlukom nadležnog organa traži zaštitu prava pred sudom. Ovom odredbom tužilac nije bio obavezan da zahteva i nadoknadu plata jer prvo je trebalo da se utvrđuje protivzakonitost otpuštanja sa posla a zatim, posle utvrđivanja protivzakonitosti otpuštanja sa posla je stečen OSNOV da bi se zahtevalo nadoknada plata.*”.
27. Podnosilac takođe navodi da zbog pogrešne primene članova 341., 342., 343. i 373 zakona o obligacionim odnosima, PKVS pogrešno protumačila te zakonske odredbe koje se tiču zastarelosti zahteva. Što se tiče ove tvrdnje podnosilac navodi, “ *U zakonskom roku, tužilac sa ostalim radnicima je dana 29.11.2006. godine, pokrenuo tužbom zahtev za nadoknadu plata. Ovde važi rok od 3 (tri) godine, da se zahteva nadoknada plata, član 608. stav 2. ZUR-a. Tužbeni zahtev za nadoknadu plata je podnet u roku od 43. dana od dana puno snažnosti presude C.br. 88/06 od 06.10.2006. godine..*”.
28. Podnosilac nadalje obrazlaže povredu člana 54. Ustava ponavljajući da zbog pogrešne primene zakona o udruženom radu i zakona o obligacionim odnosima, PKVS njemu uskratila ustavom zagarantovan prava.
29. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da,
- “ Ustavni sud UTVRĐUJE da je osporena presuda doneta u suprotnosti sa Ustavom i IZJAVLJUJE da je odluka nevažeća i vrati odluku u Posebnoj Komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose sa KAP-om kako bi preispitali je u skladu sa presudom suda.”.*

Ocena prihvatljivosti zahteva

30. Sud prvo ispituje da li zahtev podnosioca ispunjava uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i propisani Poslovnikom o radu.
31. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:
- 1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.*
[...]
- 7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.*

32. U nastavku, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47. Zakona
[Individualni zahtevi]

1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”

33. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akte jedne vlasti, nakon iscrpljena svih dostupnih pravnih lekova. Podnosilac zahteva je takođe pojasnio sva prava i slobode za koje smatra da su povređene, putem odluka redovnih sudova, a u skladu sa uslovima koji su zatraženi u članu 48. Zakona, i podneo je zahtev u skladu sa vremenskim rokom navedenim u članu 49. Zakona.

34. Međutim, Sud dalje treba da oceni da li su ispunjeni uslovi predviđeni u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] koje propisuje:

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.

35. Sud pre svega primećuje da podnosilac zahteva navodi povredu prava zagarantovanih članom 32. i 54. Ustava, prava koja su prema tvrdnjama podnosioca povređena zato što je PKVS, pogrešno tumačili zakon i primenili pravne norme konkretno Zakon o udruženom radu i Obligacioni zakon.

36. U svetlu ovoga, Sud primećuje da se navodi podnosioca zahteva, u suštini, tiču tumačenja odgovarajućih odredbi materijalnog prava od strane Žalbenog veća PKVS (odnosno Zakon o udruženom radu i Obligacioni zakon).

37. Sud primećuje da se u ovom predmetu podnosilac zahteva uglavnom žali na tumačenja odgovarajućih odredbi materijalnog prava od strane Žalbenog veća PKVS i rezultat postupka pred redovni sudovima. U vezi toga, Sud podseća na svoju konstantnu praksu da nije njegov zadatak da deluje kao sud „četvrtog stepena“ dovodeći u pitanje ishod redovnog postupka. Što se tiče utvrđivanja činjeničnog stanja i tumačenja zakona u procedurama pred redovnim sudovima. Redovni sudovi su u najboljoj poziciji za utvrđivanje činjeničnog stanja u predmetu i za tumačenje i predmete Ustavnog suda KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine, stav 33; kao i spojene predmete KI73/17, KI78/17 i KI85/17, podnosilac zahteva *Istref Rexhepi i 28 drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. novembra 2017. godine, stavovi 46 i 47).
38. U liniji sa svojim principijalnim stavom, Sud ponovo ističe da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocene dokaza ili primene zakona (*zakonitost*), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (*ustavnost*). U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi, između ostalog, slučajeve Suda KIO6/17, podnosilac zahteva *L.G. i petoro drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. oktobra 2016. godine, stav 37; KI122/16, podnosilac zahteva *Riza Dembogaj*, presuda od 30. maja 2018. godine, stav 57; KI154/17 i 05/18, podnosioci zahteva *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "Barbas"*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. avgusta 2019. godine, stav 61, kao i KI 125 19 podnosilac zahteva *Ismajl Bajgora* rešenje o neprihvatljivosti od 17. aprila 2020. godine stav 45).
39. U ovom konkretnom slučaju, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS pružilo jasne i dovoljne razloge za svoje nalaze i zaključke. U osporenoj presudi Žalbeno veće PKVS je objasnio da je zahtev za plate na osnovu, člana 608 Zakona o udruženom radu koji je bio na snagu u to vreme je zastareo. Poslednja tražena plata u ovom vremenskom periodu od marta meseca 1999. godine sada je već zastarela dana 31.03.2002. godine. Na dalje Žalbeno veće navodi da, Tužilac, 1991. godine nije tražio plate i ovo je mogao uraditi u njegovoj prvoj tužbi. Prema tome ovo je bio izbor podnosioca tužbe koji je on sam učinio u ovom slučaju. Podnosilac tužbenog zahteva je dana 17 jula 2007. godine, dostavio svoju drugu tužbu, kojom zahteva plate u Opštinskom sudu u Peći, međutim ova tužba, kako je gore navedeno, nije prekinuo zastarelost koji se već dogodio.
40. Stoga, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS utvrdio da, shodno zakonskoj regulativi na snazi, zahtev podnosioca za nadoknada izgubljenih plata je zastareo.
41. U svetlu gore pomenutog, Sud ocenjuje da je Žalbeno veće PKVS u svojim odlukama detaljno i na potpun način obrazložilo svoje zaključke, dajući brojne razloge u odgovoru na navode podnosioca zahteva.

42. Na kraju, što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 32. i član 54. Ustava. Sud podseća da u načelu i u njegovoj celovitosti član 32. Ustava o pravu na pravno sredstvo i član 13. EKLJP o pravu na delotvorni pravni lek, garantuju: (i) pravo na sudsku zaštitu u slučaju povrede ili uskraćivanja nekog prava zagaranatovanog Ustavom ili zakonom; (ii) pravo na korišćenje pravnog sredstva protiv sudskih i upravnih odluka koje krše prava zagaranatovana na način koji je propisan zakonom; (iii) pravo na delotvorni pravni lek ako se utvrdi da je pravo povređeno, i (iv) pravo na delotvorni pravni lek na nacionalnom nivou ako je neko pravo koje je zagaranatovano EKLJP povređeno (vidi slučaj KI48/18, citiran u tekstu iznad, stavovi 195-198).
43. Međutim, Sud ponovo naglašava da podnosilac zahteva ni na koji način ne pokrepljuje svoje navode o povredi ovih prava. Sud zapravo naglašava da je podnosilac zahteva imao na raspolaganju delotvorno pravno sredstvo i da propuštanje rokova za podnošenje tužbenih zahteva i žalbi ni na koji način ne može rezultirati argumentovanim navodima o povredi prava zagaranatovanih članovima 32. i 54. Ustava, respektivno.
44. Sud na kraju Sud zaključuje da nezadovoljstvo podnosioca zahteva sa ishodom postupka pred redovnim sudovima ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, predmet ESLJP-a *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21, i vidi, takođe, slučaj Suda KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).
45. U zaključku, Sud utvrđuje da podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju da su mu povređena prava zaštićena članom 32 [Pravo na pravno Sredstvo], kao i članom 54 [Sudska Zaštita prava] Ustava.
46. Shodno tome, zahtev podnosioca na ustavnim osnovama treba da se proglasi neprihvatljivim kao očigledno nesonovan u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39. (2) i 59. (2) Poslovnika o radu, dana 29. jula 2020. godine, većinom glasova

ODLUČUJE

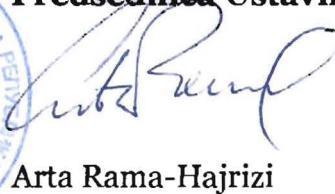
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi